

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2387/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Травица, адвокат из ..., против тужене „Banca Intesa“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3954/2018 од 21.01.2020. године, у седници одржаној 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3954/2018 од 21.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3954/2018 од 21.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2659/2018 од 21.08.2018. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен примарни тужбени захтев тужиле и утврђено да је ништава одредба члана 9. Уговора о стамбеном кредиту број .. која гласи: „Корисник кредита се обавезује да плати банци пре пуштања кредита у течај следеће накнаде и трошкове: (i) једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 0,5% од износа одобреног кредита, у динарској противвредности по средњем курсу НБС за ЕУР важећем на дан плаћања; (ii) једнократну накнаду на име административних трошкова подношења захтева за осигурање код Националне корпорације у износу од 30 ЕУР у динарској противвредности по средњем курсу НБС за ЕУР важећем на дан плаћања; (iii) трошак премије осигурања који Банка плаћа Националној корпорацији у висини од 2,75% одобреног кредита“, а што је тужена дужна трпети и признати. Ставом трећим изреке одбијен је део примарног тужбеног захтева којим је тужила тражила да јој тужена исплати 1.551,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 22.06.2017. године па до коначне исплате. Ставом четвртим и петим изреке усвојен је евентуални тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужили исплати 188.881,55 динара са законском затезном каматом почев од 22.06.2017. године, па до коначне исплате. Ставом шестим изреке обавезана је тужена да

тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 46.655,26 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3954/2018 од 21.01.2020. године, ставом првим изреке жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса нити за уједначавањем судске праксе, ни новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите те начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Тужена се у ревизији позива на судске одлуке, али се углавном ради о одлукама првостепених судова које не могу бити израз устаљене судске праксе због чега није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању захтева тужиле у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из чланова 12, 15, 46, 47, 105, 109. и 1065. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени законских ових одредби те не постоји потреба за новим тумачењем права, као и у складу су са правним ставом Врховног касационог суда заузетим на седници Грађанског одељења 02.04.2019. године, због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужене у смислу члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да

против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа поднета је 30.03.2018. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 188.881,55 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић